

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 96/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. K., a Ing. M. K., obaja bytom B., zastúpených advokátom JUDr. P. E., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 275/2010 z 9. februára 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 12/2012 z 11. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. K., a Ing. M. K., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2012 doručená sťažnosť Ing. M. K., a Ing. M. K. (ďalej len „sťažovatelia“; v citáciách aj „sťažovateľ“, aj „sťažovateľka“), obaja bytom B., právne zastúpených advokátom JUDr. P. E., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 275/2010 z 9. februára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžp 12/2012 z 11. septembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa žalobou doručenou krajskému súdu 24. novembra 2011 domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v B. (ďalej len „krajský stavebný úrad“) č. A/2010/2049-/HLO zo 16. septembra 2010 (ďalej len „rozhodnutie“), ktorým to rozhodol o ich odvolaní proti rozhodnutiu mestskej časti B. (ďalej len „mestská časť D.“) č. SP 2010-04/8270-1181/A-4/Vi zo 16. marca 2010 (ďalej len „rozhodnutie“), ktorým bolo vydané pre stavebníčku v spojenom územnom a stavebnom konaní stavebné povolenie na stavbu rodinného domu v katastrálnom území D. Sťažovatelia podali proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým bola žaloba z 24. novembra 2011 zamietnutá, odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako súd odvolací tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovatelia v sťažnosti predovšetkým uvádzajú, že počas konania tak pred krajským súdom, ako aj najvyšším súdom poukazovali na tieto pochybenia správnych orgánov:

«Správny orgán bez splnomocnenia daného mu zákonom, autoritatívne a svojvoľne zmenil projektovú dokumentáciu, čím zmenil výrokovú časť rozhodnutia Mestskej časti B. č. SP 2010-04/8270-1181/A-4/Vi. Toto oprávnenie patrí výlučne odborne spôsobilej osobe, ktorou je projektant v zmysle ust. § 46 SP, a ktorej prácu týmto správny orgán nahradil;

- v rozpore s § 18 a § 23 SP neoznámil účastníkom konania a dotknutým orgánom zmenu projektovej dokumentácie, neurčil lehotu kedy môžu nahliadať do zmenených a doplnených podkladov rozhodnutia, v dôsledku čoho im bolo upreté zákonom stanovené právo na podávanie námietok a pripomienok v územnom a správnom konaní;

- Správny orgán neumožnil sťažovateľom oboznámiť sa so zmenou svetlo-technického posudku;

- *Správny orgán nerešpektoval princíp zachovania rovnosti účastníkov konania so zreteľom aj na navrhovanú stavebnú činnosť sťažovateľa;*

- *Správny orgán porušil jedno zo základných pravidiel správneho konania, ktorým je v zmysle ust. § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Správny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“ alebo „SP“) povinnosť správneho orgánu postupovať v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia. Predmetná povinnosť správneho orgánu je zdôraznená aj v ust. § 33 ods. 2 SP, v zmysle ktorého je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie;*

- *Správny orgán si napriek tomu, že v dôsledku zmeny projektovej dokumentácie došlo k podstatnej zmene stavby, nevyžiadal záväzné stanoviská dotknutých orgánov, ktoré sú v zmysle § 140b ods. 1 a § 140b ods. 6 Správneho poriadku nevyhnutné na vydanie rozhodnutia v stavebnom konaní, čoho následkom je tiež nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu;*

- *Správny orgán porušil ust. § 140 b ods. 5 Správneho poriadku vyžiadať si stanovisko nadriadeného orgánu - Pamiatkového úradu SR;*

- *Zmenená projektová dokumentácia nebola doručená účastníkom ani dotknutým orgánom;*

- *Správny orgán porušil procesné práva sťažovateľa tým, že mu neumožnil vyhotoviť fotokópie zmenenej projektovej dokumentácie podľa ust. § 23 správneho poriadku, čo je jedným zo základných práv účastníka správneho konania;*

- *Správny orgán sa nevenoval a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ani nezaoberal žiadnymi nami predloženými námietkami v konaní a neobstaral si všetky potrebné podklady pre svoje rozhodnutie.»*

Sťažovatelia nesúhlasia s konštatovaním „... odvolacieho súdu, že nejde o relevantné pochybenia, nakoľko sa postavenie sťažovateľa žiadnym spôsobom nezhoršilo, čím si v podstate len osvojil argumenty stavebníčky a žalovaného, nie je len v rozpore

so zásadami spravodlivého procesu, ale podľa názoru sťažovateľa aj s dobrými mravmi. Sťažovateľ zastáva názor, že správny orgán je povinný oboznámiť účastníkov s každým podkladom pre jeho rozhodnutie, bez ohľadu na spôsob jeho vyhotovenia, a umožniť im vyjadriť sa k nemu. Uvedená povinnosť správneho orgánu vzniká aj v prípade, ak by sa takýmto podkladom v celom rozsahu vyhovel námietkam sťažovateľa. Nesplnením tejto povinnosti správneho orgánu došlo k evidentnému porušeniu procesných práv sťažovateľa, ako účastníka správneho konania, čo má nepochybne vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia. Súd (tak prvostupňový ako aj odvolací) svojimi rozhodnutiami konvalidoval nezákonné rozhodnutie žalovaného orgánu a nesprávnosť jeho postupu v správnom konaní, čím sa odklonil od svojej povinnosti rozhodovať v súlade s dobrými mravmi, zásadami spravodlivosti, s prihliadnutím na práva a oprávnené záujmy účastníkov konania a v medziach zákona tak, ako to uviedol súd vo svojom vyššie citovanom náleze. Tým, že žalovaný správny orgán nedal sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k všetkým podkladom správneho rozhodnutia a podať námietky v správnom konaní tak, aby boli dodržané jeho základné zásady, odňal mu v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania, možnosť skutkovo a právne argumentovať voči jeho záverom. Sťažovateľ zastáva názor, že súd je povinný vyhodnotiť každý argument predložený v konaní, nedostatok čoho spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia a má za následok porušenie práv účastníka konania na spravodlivý proces. Na túto skutočnosť opakovane poukazujú súdy vo svojich judikovaných rozhodnutiach... Ani prvostupňový a ani odvolací súd sa vo svojich rozsudkoch nezaoberali všetkými predloženými dôkazmi, nevyhodnotili ich vo vzájomnej súvislosti, neuviedli ani prečo na niektoré dôkazy a fakty vôbec neprihliadali alebo z akého dôvodu sa obmedzili len na konštatovanie irelevantnosti procesných aj hmotnoprávných pochybení žalovaného. Nezaoberali sa ani zákonnosťou a správnosťou rozhodovania správneho orgánu, uplatňovaním správnej úvahy zo strany správneho orgánu, ani súladom jeho postupu v konaní so zákonom.“

Podľa názoru sťažovateľov sa najvyšší súd nezaoberal námietkou „priznania náhrady trov konania stavebníčke. Prvostupňový súd priznal právnemu zástupcovi stavebníčky náhradu trov konania za tri úkony právnej služby, pri ich vyčíslení však uviedol len dva úkony.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Sžp/12/2012 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1/S/275/2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa Ing. M. K., a Ing. M. K.... na spravodlivý proces garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 úst. zák. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Sžp/12/2012 zo dňa 11. 9. 2012 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1 S/275/2010 zo dňa 9. 2. 2012 a vracia vec súdu I. stupňa – Krajskému súdu v Bratislave, na opätovné konanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd sťažovateľovi... priznáva náhradu trov konania právneho zastúpenia vo výške 323,50 €..., ktoré sú Krajský súd Bratislava a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa... v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Súčasťou sťažnosti je aj návrh sťažovateľov na vydanie dočasného opatrenia a odklad vykonateľnosti napadnutých rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu v súlade s § 53 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavnému súdu bolo 3. decembra 2012 osobne doručené doplnenie sťažnosti doručenej ústavnému súdu 28. novembra 2012, v ktorom sa uvádza:

„Z odôvodnenia prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu je zrejmé, že sa nevysporiadali s podstatnou argumentáciou sťažovateľov poukazujúcou na nemožnosť spojenia územného konania so stavebným konaním a s tým súvisiaci postup stavebných orgánov v rozpore s ustanovením § 39 ods. 4 stavebného zákona, kedy územné konanie spojili s konaním stavebným. Vzhľadom na to, že sťažovatelia poukázali na konkrétne

prekážky brániace spojeniu územného a stavebného konania, ako aj na to, že sa v danom prípade nejedná o jednoduchú stavbu (rozpor projektovej dokumentácie a STN...), prvostupňový súd sa s touto argumentáciou nevysporiadal a odvolací súd neodstránením tohto pochybenia prvostupňového súdu sa sám stal porušovateľom základného práva na súdnu ochranu, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie rozsudku. Absenciu odôvodnenia vyššie uvedenej podstatnej námietky sťažovateľov je podľa názoru sťažovateľov potrebné považovať za prejav arbitrárnosti. Sťažovatelia ďalej poukazujú na skutočnosť, že nimi uplatnenou námietkou, v zmysle ktorej poukazovali na pochybenie druhostupňového správneho orgánu, ktorý odvolanie sťažovateľky, voči rozhodnutiu Mestskej časti B... vyhodnotil ako identické s odvolaním sťažovateľa a ďalej sa ním nezaoberal, napriek tomu, že toto odvolanie bolo samostatným odvolaním a nebolo identickým s odvolaním sťažovateľa, sa prvostupňový súd vôbec nezaoberal a predmetnú námietku vyhodnotil až súd odvolací... Postupom odvolacieho súdu bol celkom zrejme porušený princíp dvojinštančnosti konania. Sťažovatelia už nemajú po rozhodnutí odvolacieho súdu možnosť brániť sa proti uvedenému vyhodnoteniu ich námietky s poukázaním na konkrétne dôvody. Za krajne arbitrárny sa postup odvolacieho súdu javí o to viac, že pokiaľ správny orgán vyhodnotil sťažovateľmi podané odvolania ako obsahujúce úplne rovnaké skutočnosti a rovnako formulované, odvolací súd ich za úplne identické nepovažoval, ale posudzoval ich podstatnosť.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovatelia sťažnosťou napádajú rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 275/2010 z 9. februára 2012, ktorým tento súd zamietol ich žalobu, ktorou sa domáhali preskúmania

zákonnosti rozhodnutia krajského stavebného úradu č. A/2010/2049/HLO zo 16. septembra 2010 v spojení s rozhodnutím mestskej časti D. č. SP 2010-04/8270-1181/A-4/Vi zo 16. marca 2010.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovatelia v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) využili svoje právo podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu odvolanie (28. marca 2012, pozn.), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov proti napadnutému rozsudku krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným

dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľov ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú, že v ich veci konajúce všeobecné súdy sa nevysporiadali so všetkými ich námietkami, z ktorých za zásadné možno považovať najmä tieto:

a) námietku, že druhostupňový správny orgán „*svojvoľne zmenil projektovú dokumentáciu*“ a znemožnil im k tejto zmene podať námietky a pripomienky, pričom vo veci konajúce súdy tento postup tolerovali (ďalej len „prvá námietka“),

b) námietku, v zmysle ktorej správne orgány postupovali protizákonne, keď v ich veci spojili územné konanie so stavebným konaním, pričom krajský súd ani odvolací súd toto pochybenie nenapravili (ďalej len „druhá námietka“),

c) námietku, podľa ktorej došlo v ich veci k porušeniu princípu dvojinstančnosti konania tým, že druhostupňový správny orgán vyhodnotil odvolanie sťažovateľky ako identické s odvolaním sťažovateľa, pričom krajský súd sa s touto námietkou nezaoberal a závery k nej zaujal až odvolací súd (ďalej len „tretia námietka“), a

d) námietku, v zmysle ktorej sa odvolací súd vôbec nezaoberal ich výhradami voči spôsobu, akým krajský súd odôvodnil časť svojho rozhodnutia týkajúcu sa priznania trov konania stavebníčke (ďalej len „štvrtá námietka“).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). K obsahovej náplni základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie všeobecného súdu založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením rozhodnutí všeobecných súdov je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Garzia Ruiz proti Španielsku, rozsudok z 21. septembra 1999,

sťažnosť č. 30544/96; Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18390/91), ako aj judikatúry samotného ústavného súdu (m. m. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06) nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď, pričom rozsah povinnosti odôvodniť rozhodnutie všeobecného súdu sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu. Ak však všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

V súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti ústavný súd považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej najvyšší súd najprv poukázal na doterajší priebeh konania a sumarizoval skutkové a právne závery vo veci konajúcich správnych orgánov. Najvyšší súd v tejto súvislosti v napadnutom rozsudku okrem iného uviedol:

«... Mestská časť B. ako príslušný stavebný úrad podľa § 117 zákona č. 50/1976 Zb. na základe uskutočneného spojeného konania o umiestnení a povolení stavby povolil stavbu „Rodinný dom“ na pozemkoch parc. č. 15, 16 a 30/7 v katastrálnom území D. stavebnícke... Krajský stavebný úrad v B. rozhodnutím č. A/2010/2049/HLO zo dňa 16. 09. 2010 zmenil odvolaniami napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Do podmienok pre umiestnenie stavby vo výrokovej časti rozhodnutia na 1. strane vložil bod 1a. Projektová dokumentácia vypracovaná v auguste 2008 autorizovaným architektom L. M. sa upravuje nasledovne:

V pôdoryse 1. Nadzemného podlažia sa odstráni okno z obytnej miestnosti, označenej č. 1.3, smerujúce k nehnuteľnosti vo vlastníctve odvolateľov, parc. č. 17/1, 17/2, k. ú. D.

V podkroví sa znižuje počet strešných okien tak, že vo všetkých podkrovných miestnostiach, t. j. aj v izbách - kúpeľni a hale bude iba po jednom strešnom okne miesto pôvodne navrhnutých dvoch, resp. troch oknách.

Osadenie rodinného domu bude rešpektovať uličnú čiaru, tzn. bude umiestnený v rovnakej vzdialenosti od ulice ako susedný rodinný dom na pozemku parc. č. 14/1, k. ú. D. Ostatné časti prvostupňového rozhodnutia ostali nezmenené a v platnosti.

V predmetnom druhostupňovom rozhodnutí sú v hlavičke rozhodnutia uvedení obaja žalobcovia, ako aj z výrokovvej časti je zrejmé, že voči prvostupňovému rozhodnutiu podali odvolania obaja žalobcovia. Aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného je uvedené, že odvolania podali obaja žalobcovia.

Stavebný úrad Mestská časť B. oznámil v súlade s § 39a ods. 4 a § 61 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. začatie spojeného územného a stavebného konania na stavbu rodinného domu na pozemkoch parc. č. 15, 16 a 30/7 v k. ú. D. s tým, že súčasne nariadil ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním na deň 03. 07. 2008, na ktorom najneskôr mohli účastníci konania uplatniť svoje námietky a pripomienky. Konania sa zúčastnil splnomocnený zástupca žalobcov.

V administratívnom spise sa nachádza súhlasné záväzné stanovisko Krajského pamiatkového úradu v B. č. BA-07/1949-2/7508/Fe zo dňa 12. 10. 2009, súčasťou spisu je i skôr vydané, záväzné stanovisko Krajského pamiatkového úradu B. č. BA-08/1653-3/6610/Fe zo dňa 20. 08. 2008, ktorým bol z dôvodu, že projektová dokumentácia nezodpovedá podmienkam vo výške stavby, vyslovený nesúhlas s predloženou projektovou dokumentáciou novostavby rodinného domu v B. Mestská časť D., parc. č. 15, 16, 30/7 k. ú. D.

Následne dňa 29. 09. 2009 po zmene a úprave projektovej dokumentácie Krajský pamiatkový úrad v B. vydal záväzné stanovisko č. BA-09/1105-3/4409/Fe, ktorým vyslovil súhlas s predloženou projektovou dokumentáciou novostavby rodinného domu a zároveň stanovil konkrétne podmienky výstavby.

Stavebníčka doložila v stavebnom konaní svetlo-technický posudok, ktorý bol vypracovaný autorizovaným stavebným inžinierom v roku 2005 a dodatok č. 1 zo dňa 24. 05. 2010, ktorý bol vypracovaný na základe zmeny v riešení výšky stavby a jej umiestnenia doplnený záverom, z ktorého vyplýva, že aj plánovaná dostavba domu na parcele č. 17/1 k. ú. D. nebude navrhnutou stavbou poškodená z hľadiska požiadaviek denného osvetlenia a preslnenia. Projektová dokumentácia v stavebnom konaní bola vypracovaná v roku 2007 autorizovaným architektom a dopracovaná v júli 2008. Rieši stavbu rodinného domu, ktorý je podpivničený, obývatel'ný s jedným nadzemným podlažím a podkrovím. Zastavaná plocha je 136 m². Pôvodne navrhnutá stavba rodinného domu bola na základe pripomienok vlastníkov susedných nehnuteľností zmenená tak, že sa zvýšila

odstupová vzdialenosť od spoločnej hranice, zmenšila sa pôdorysná plocha stavby a bola znížená výška hrebeňa sedlovej strechy o 60 cm...»

V ďalšej časti napadnutého rozsudku najvyšší súd poukázal na právne východiská konania a rozhodovania v správnom súdnictve a formuloval právne závery k prvej námietke sťažovateľov, pričom v tejto súvislosti okrem iného uviedol:

„... Z ustanovenia § 66 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., ako aj z § 10 ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 453/2000 Z. z. vyplýva, že stavebný orgán je oprávnený určovať záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby. Projektová dokumentácia tvorí podklad stavebného povolenia, je potrebné ju priložiť k žiadosti o stavebné povolenie a musí byť vypracovaná na to oprávnenou osobou. Keďže projektová dokumentácia je podkladom na vydanie stavebného povolenia, platí tu režim ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého musí byť účastníkom konania a zúčastneným osobám daná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobcom 1, 2 nebol predložený dodatok č. 1 k svetlo-technickému posudku na vyjadrenie, čo možno považovať za procesné pochybenie. Uvedený dodatok č. 1 bol vypracovaný na základe podnetu žalobcov 1, 2. Z preskúmaného administratívneho rozhodnutia žalovaného vyplýva, že deklaruje priaznivejší výsledok pri užívaní susediacich nehnuteľností, teda aj rodinného domu žalobcov 1 a 2. Bola zvýšená odstupová vzdialenosť rodinného domu od parcely žalobcov 1 a 2 na viac ako boli žalobcami požadované 2 m a tiež bola akceptovaná požiadavka Krajského pamiatkového úradu v B. tak, že bol znížený hrebeň, strechy na výšku + 7 000 m. Odvolací súd preto uvedenú vadu konania vyhodnotil tak, že nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia práve z dôvodu priaznivejšieho postavenia žalobcov vo vzťahu k umiestneniu posudzovanej stavby, ktorá neznemožní budúcu uvažovanú investičnú činnosť žalobcov 1 a 2, ako i s poukazom na rozhodnutie žalovaného, ktorým zmenil i osadenie rodinného domu stavebníka tak, že bude rešpektovať uličnú čiaru, čo v konečnom dôsledku zabezpečilo preslnenie a vylepšenie denného osvetlenia existujúcich obytných miestností v nehnuteľnosti žalobcov 1 a 2.

Žalobcovia v odvolaniach proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu... namietali, že Krajský pamiatkový úrad v B., ako dotknutý orgán vydal svoje záväzné stanovisko len k pôvodnej projektovej dokumentácii a nie aj k zmenenej projektovej

dokumentácii. Namietali tiež obsah záväzného stanoviska dotknutého orgánu – Krajského pamiatkového úradu v B. č. BA 09/1105-3/4409/Fe zo dňa 29. 09. 2009 a navrhovali postup podľa ustanovenia § 140b ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb., keďže podľa ich názoru je predmetná stavba v rozpore s podmienkami rozhodnutia Pamiatkového úradu Slovenskej republiky č. PÚ-06/162-1/445/Kal. Na uvedené námietky reagoval dostatočne, vysporiadajúc sa so všetkými dôvodmi- odvolania žalovaný, ktorý uviedol, že porovnaním dokumentácie, ktorá bola podkladom k vydaniu rozhodnutia MČ B. zo dňa 17. 03. 2006 pod č. D-2004-06/8397-925/A-4/Sz,Go a dokumentácie z augusta 2007 je evidentné, že bol zmenený celý charakter stavby, zmenšil sa objem stavby, zastavaná plocha a stavba sa od hranice s odvolateľmi posunula smerom do pozemku stavebníčky. Dotknuté pozemky nie sú pravidelného tvaru, vzdialenosť navrhovanej stavby od hranice sa preto zmenila od cca 2,55 m po 2,75 m. V roku 2010 nebola projektová dokumentácia menená, projektant zmenil vzdialenosť stavby od okraja pozemnej komunikácie, tak, že stavbu posunul o 1 m smerom do pozemku. Vzhľadom k tomu, že s týmto posunutím neuvažoval svetlo-technický posudok ani posudok KPÚ v B. a vplyv na susednú stavbu by sa ním nezlepšil, odvolací orgán posunutie stavby vylúčil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Stavba splňa podmienky stanovené pre jednoduchú stavbu.

K námietke žalobcov týkajúcej sa nemožnosti vyhotovenia fotokópií projektovej dokumentácie senát odvolacieho súdu uvádza, že v úradnom zázname z nahliadnutia do spisového materiálu zo dňa 19. 04. 2010 je uvedené, že stavebný úrad nevyhovel požiadavke na vyhotovenie fotokópií projektovej dokumentácie z dôvodu, že je potrebný súhlas autora projektovej dokumentácie. Z ustanovenia § 23 správneho poriadku vyplýva, že účastník konania má nárok na úplné informácie o podkladoch rozhodnutia, preto je stavebný úrad povinný účastníkovi konania poskytnúť, ak je to možné i fotokópie tých častí projektovej dokumentácie, na ktorých vydanie udelí súhlas projektant alebo autor diela. Tým nie je podľa názoru senátu obmedzené právo účastníkov konania do projektovej dokumentácie neobmedzene nahliadať a študovať listiny nachádzajúce sa v administratívnom spise.“

Správny súd sa pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v konkrétnej veci obmedzí na posúdenie, či jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade

s hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe a to, či uvedené procesné pochybenia správneho orgánu predstavujú vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Ústavný súd v tejto súvislosti súhlasí aj s názorom odvolacieho súdu, ktorý pochybenie správneho orgánu spočívajúce v „*nepredložení dodatku č. 1 k svetlo-technickému posudku na vyjadrenie*“ nepovažoval za také, ktoré by malo vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, keďže v okolnostiach namietaného prípadu bol tento „dodatok“ vypracovaný v súlade s námietkami uplatnenými sťažovateľmi, teda v ich prospech.

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľov, ktorá tvorí podstatu ich prvej námietky, primeraným spôsobom zaoberal, pričom jeho kľúčový záver, v zmysle ktorého sťažovateľmi namietaná vada konania „*nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia práve z dôvodu priaznivejšieho postavenia žalobcov vo vzťahu k umiestneniu posudzovanej stavby*“, nemá dôvod z ústavného hľadiska spochybňovať.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľov ústavný súd považoval za potrebné poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd ako odvolací súd v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil sťažovateľmi napadnutý rozsudok krajského súdu „ako vecne správny“, pričom tento jeho záver sa nepochybne vzťahuje aj na námietku

sťažovateľov, v zmysle ktorej „*správne orgány postupovali protizákonne, keď v ich veci spojili územné konanie so stavebným konaním*“. Krajský súd vo svojom rozsudku vo vzťahu k tejto (druhej) námietke sťažovateľov predovšetkým uviedol:

„Podľa ust. § 39a ods. 4 stavebného zákona, stavebný úrad spojí územné konanie o umiestnení stavby so stavebným konaním pri jednoduchej stavbe alebo jej prístavbe a nadstavbe, ak sú podmienky umiestnenia jednoznačné vzhľadom na pomery v území; pri ostatných stavbách tak urobí za predpokladu, že podmienky na ich umiestnenie vyplývajú z územného plánu zóny. V tomto prípade stavebný úrad spojil konanie podľa vyššie citovaného ustanovenia § 39a ods. 4 stavebného zákona, ktorým sa spája konanie o umiestnení stavby so stavebným konaním pri jednoduchej stavbe alebo jej prístavbe a nadstavbe... vzhľadom k tomu, že predmetný rodinný dom vyhodnotil ako jednoduchú stavbu, vzhľadom ku skutočnosti, že stavba obsahuje jedno podzemné a jedno nadzemné podlažie a podkrovie. V tomto prípade stavebný úrad postupoval s poukazom na STN...“

Citovaný záver krajského súdu v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani za zjavne neodôvodnený. Z uvedeného dôvodu nemožno mať preto ani výhrady k tomu, že najvyšší súd sa k tejto námietke sťažovateľov výslovne nevyjadril, keďže z jeho rozsudku možno vyvodiť, že sa s uvedeným právnym záverom krajského súdu v zmysle § 219 ods. 2 OSP v plnom rozsahu stotožnil.

Tretia námietka sťažovateľov týkajúca sa porušenia princípu dvojinštančnosti vo svojej podstate smeruje proti postupu krajského súdu, ktorý sa vôbec nezaoberal ich námietkou sťažovateľov o „*pochybení*“ druhostupňového správneho orgánu, ktorý „*odvolanie sťažovateľky, voči rozhodnutiu Mestskej časti B... vyhodnotil ako identické s odvolaním sťažovateľa a ďalej sa ním nezaoberal, napriek tomu, že toto odvolanie bolo samostatným odvolaním a nebolo identickým s odvolaním sťažovateľa*“, a sťažovatelia tak „*už nemajú po rozhodnutí odvolacieho súdu možnosť brániť sa proti uvedenému vyhodnoteniu ich námietky s poukázaním na konkrétne dôvody...*“.

V príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľov tvoriacej podstatu ich tretej námietky predovšetkým uviedol:

„K ďalším námietkam žalobcov 1 a 2 súd poznamenáva, že v prvostupňovom administratívnom rozhodnutí, sú ako účastníci konania okrem iných uvedení aj obaja žalobcovia, ktorým bolo predmetné rozhodnutie aj doručené. V záhlaví druhostupňového rozhodnutia žalovaného sú ako odvolatelia uvedení obaja žalobcovia. Aj v odôvodnení predmetného rozhodnutia žalovaného je uvedené, že proti prvostupňovému správne rozhodnutiu podali odvolanie obaja žalobcovia. Odvolania oboch žalobcov nie sú úplne identické, ale podstatné námietky, ktoré vzniesli proti prvostupňovému správne rozhodnutiu sú totožné a žalovaný o nich v predmetnom rozhodnutí rozhodol. Senát odvolacieho súdu sa preto nemohol stotožniť s námietkou žalobcov, že žalovaný o odvolaní žalobkyne 2 vôbec nerozhodol.“

Z citovaného vyplýva, že najvyšší súd sa s treťou námietkou sťažovateľov zaoberal a prijal k nej závery, ktoré nemožno považovať z ústavného hľadiska za arbitrárne ani zjavne neodôvodnené. V nadväznosti na námietku sťažovateľov, že krajský súd sa s touto ich námietkou nezaoberal, ústavný súd poukázal na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

Ak v posudzovanom prípade najvyšší súd zaujal ústavne akceptovateľné závery k argumentácii sťažovateľov tvoriacej podstatu tretej námietky sťažovateľov, tak tým naplnil svoju funkciu odvolacieho súdu a vo vzťahu ku konaniu ako celku nemožno mať z ústavného hľadiska výhrady. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Aj štvrtá námietka sťažovateľov vo svojej podstate smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý zaviazal sťažovateľov na náhradu trov konania „*podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení [§ 11 ods. 1 v spojení s ust. § 14 ods. 1 písm. a) 123,50 € + 7,41 €]. Účast' na pojednávaní dňa 1. 12., 30,88 € + 7,41 €, t. j. 38,29 €. Účast' na pojednávaní dňa 9. 2. 2012 123,50 € + 7,41 € spolu trovy právneho zastúpenia predstavujú 300,11 €, ktoré sú podľa ust. § 149 ods. 1 OSP žalobcovia povinní zaplatiť na účet právneho zástupcu pribratého účastníka.*“. Sťažovatelia v súvislosti s náhradou trov konania priznanou krajským súdom namietajú, že najvyšší súd sa nevysporiadal s ich námietkou, podľa ktorej krajský súd v napadnutom rozsudku pri stanovení náhrady trov konania priznal právnemu zástupcovi stavebníčky „*náhradu trov konania za tri úkony právnej služby, pri ich vyčíslení však uviedol len dva úkony*“.

Z citovanej časti napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento odkázal pri rozhodovaní o náhrade trov konania na citované ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „*vyhláška*“), ktoré ustanovujú základnú sadzbu tarifnej odmeny, ktorá patrí za jeden úkon právnej služby, a vymenúvajú úkony právnej služby, za ktoré odmena patrí. K takýmto úkonom právnej služby patrí aj prevzatie a príprava zastupovania alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky, pričom tento úkon právnej služby v posudzovanom prípade bol úspešnej účastníčke konania nepochybne poskytnutý.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v posudzovanom prípade vyčísлил náhradu trov konania jeho úspešnej účastníčke za tri úkony právnej služby, ktoré jej boli aj reálne poskytnuté. Krajský súd ale nepostupoval dôsledne, keď jeden z týchto úkonov právnej služby výslovne nepomenoval, ale len na neho nepriamo odkázal uvedením konkrétneho ustanovenia vyhlášky, v zmysle ktorého rozhodol. Ústavný súd akceptuje tvrdenie sťažovateľov, podľa ktorej sa najvyšší súd s touto ich námietkou v napadnutom rozsudku „*nevysporiadal*“. Zároveň ale poznamenáva, aj vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd priznal náhradu trov konania v sume zodpovedajúcej vyhláške, že v konkrétnych

okolnostiach posudzovanej veci nejde zo strany najvyššieho súdu o také pochybenie, ktoré má ústavnoprávnu intenzitu.

Ústavný súd k tomuto záveru dospel aj na základe svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvého aj druhého stupňa), ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní pritom nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ktoré boli uplatnené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (napr. IV. ÚS 358/08).

V nadväznosti na uvedené právne názory ústavný súd zdôrazňuje, že tieto sa vzťahujú aj na rozhodnutia všeobecného súdu vydané v rámci piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, t. j. v správnom súdnictve (tak v rámci konania o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ako aj v odvolacom konaní), ktoré tiež nemusia obsahovať zaujatie stanoviska ku všetkým námietkam, ktoré uplatnil žalobca (v posudzovanom prípade sťažovatelia) v rámci žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci sa najvyšší súd v zásade vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľov, pričom skutočnosť, že sa nevysporiadal s námietkou týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, nepredstavuje dostatočný dôvod na to, aby ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie len na tomto základe mohol vysloviť, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov, pretože nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä to, či prípadné pochybenia všeobecného súdu v posudzovanom prípade dosahujú takú intenzitu, ktorá už naznačuje, že nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd, t. j. musí ísť o zistenie, že v okolnostiach daného prípadu došlo k takému zásahu do právom chránenej sféry sťažovateľa, ktorý predstavuje neprípustné obmedzenie, resp. odopretie základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07).

O takýto zásah však podľa názoru ústavného súdu v danej veci nešlo. Citované časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu naopak potvrdzujú, že tento obsahuje ústavne akceptovateľné a udržateľné odôvodnenie. Za daných okolností sťažovateľmi v sťažnosti uplatnené námietky nie sú podľa názoru ústavného súdu spôsobilé spochybniť ústavnú akceptovateľnosť právnych záverov najvyššieho súdu vyjadrených v napadnutom rozsudku.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časť sťažnosti sťažovateľov, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, odmietol podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľov uvedených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2013